

Prekeninspirasjon i anledning Global uke 2026 - søndag 15. november

Ikke av skyld, men av kjærlighet

Bibeltekster: 1 Mos 15,1–6; Rom 4,1–8; Mark 2,1–12 (25. søndag i treenighetstiden)

Av Sigurd Markussen, pater og generalvikar i Oslo katolske bispedømme

Kjære brødre og søstre,

I årets «Globale uke» blir vi minnet om at vi ikke lever isolerte liv. Våre valg, våre handlinger og våre kjøp – alt dette vever oss inn i et stort, globalt fellesskap. Bibeltekstene vi har hørt i dag, åpner for en dyp teologisk innsikt i hva dette betyr: at vårt liv alltid utspiller seg i relasjon – til Gud, til hverandre, og til hele skaperverket.

La oss begynne med Abraham.

I første Mosebok hører vi hvordan Abraham står foran Gud med løfter som synes umulige. Han har ingen sønn, ingen fremtid slik han kan se den. Likevel står det: «*Abram trodde Herren, og dette regnet han ham til rettferdighet.*» (1 Mos 15,6)

Paulus utdyper dette i Romerbrevet: det er ikke våre gjerninger som først og fremst gjør oss rettferdige, men vår tillit – vår tro på Gud som gir liv og fremtid. Abraham stoler på en Gud som skaper fra intet, og som holder sine løfter, selv når alt synes usikkert.

Dette er et fundamentalt poeng: vårt liv begynner ikke med hva vi gjør, men med hvem vi stoler på.

Men evangeliet fører oss videre: til den lamme mannen som bæres fram til Jesus.

Her møter vi en annen form for tro. Den lamme mannen kommer ikke alene. Han blir båret av andre – venner, kanskje familie – som ikke gir opp, som bærer ham helt frem til Kristus, selv om de må bryte opp taket.

Og evangeliet sier noe bemerkelsesverdig: «*Da Jesus så deres tro ...*» (Mark 2,5)

Ikke bare den lammes tro, men deres tro. Et fellesskap av tillit og omsorg.

Her ser vi hvordan tro aldri er bare en privat sak. Den er knyttet til relasjoner, til ansvar for hverandre. Den er konkret, kroppslig og kostbar.

Den lamme blir ikke bare helbredet; han blir reist opp til et nytt liv.

Så hva har dette med «Global uke» å gjøre?

Mye – kanskje alt.

For i dag bærer vi hverandre på en annen måte enn de fire som bar den lamme. Vi gjør det gjennom våre livsvalg – også gjennom våre økonomiske valg.

Når vi kjøper varer, når vi bruker tjenester, er vi del av en kjede av mennesker. Hender som har produsert, transportert og solgt. Liv som er berørt.

Spørsmålet blir da: Hvordan ser vår tro ut i denne sammenhengen?

Hvis Abrahams tro var å stole på Gud, og vennenes tro var å bære et annet menneske frem til liv – hva betyr det for oss i dag?

Det betyr at vår tro ikke bare handler om indre overbevisning, men om en måte å være i verden på.

Troen kaller oss til å se.

Å se menneskene bak produktene vi bruker. Å erkjenne at våre valg kan bidra enten til liv eller til urett.

Troen kaller oss til ansvar.

Når vi vet at mange mennesker i verden – og også i vårt eget land – arbeider under vanskelige forhold, uten rettigheter, uten verdighet, da kan vi ikke si at dette ikke angår oss. For vi er knyttet sammen.

Troen kaller oss til handling.

Ikke nødvendigvis til perfeksjon eller skyld, men til bevisste valg. Til å søke rettferdighet. Til å støtte anstendige arbeidsforhold. Til å forvalte våre ressurser med omtanke.

Her kan vi se en dyp parallell mellom tekstene:

Abraham stoler på Guds løfte – og går en vei han ikke selv kan kontrollere.

Den lamme mannen bæres av et fellesskap som handler i troens frimodighet.

Og vi – vi er kalt til å leve en tro som tar bolig i våre valg, i vår forvaltning, i vår måte å møte verden på.

For til syvende og sist handler dette ikke bare om etikk, men om relasjon.

Våre kjøp er ikke nøytrale handlinger. De er del av et nett av relasjoner – til mennesker, til jorden, til Gud selv.

Når vi handler, gjør vi det i Guds skaperverk.

Når vi bruker, bruker vi det som Gud har betrodd oss.

Når vi møter andre, møter vi dem som våre søstre og brødre.

Derfor er spørsmålet ikke bare: «Hva har jeg lov til?»

Men: «Hvordan kan jeg leve som en som stoler på Gud – og som bærer andre med seg mot liv?»

Evangeliet gir oss håp også her.

For vi trenger ikke være perfekte. Den lamme mannen var ikke sterk. Han kunne ikke gå selv. Men han ble båret – og han ble reist opp. Slik er det også med oss. Vi lever av nåde. Av en rettferdighet som er gitt oss, ikke fortjent. Og nettopp derfor kan vi handle. Ikke av frykt, men av tillit. Ikke av skyld, men av kjærlighet.

Kjære venner, i denne uken inviteres vi til å se vår tro i et globalt perspektiv. Ikke som et tillegg til troen, men som et uttrykk for den.

La oss be om Abrahams tillit – å stole på Gud også der vi ikke har full oversikt.

La oss be om vennenes mot – å bære hverandre, også når det koster.

Og la oss be om et hjerte som ser – og som handler i respekt for hvert menneskes verdighet.

For Gud er ikke bare en idé.

Han er Skaperen av alle mennesker.

Og han kaller oss til et liv der tro blir til rettferdighet – også i den verden vi deler.

Amen.

.....

Forslag til handlinger: Se globaluke.no «[Hva kan jeg gjøre?](#)»

Forslag til salmer/sanger: se globaluke.no [HER](#)